

Kỷ Vật Của Tôi

Thu Hoa Nguyễn

Giới Thiệu Tác Giả:

Chị Thu Hoa Nguyễn trước năm 1975 làm việc tại Tổng Nha Điện Lực thuộc Bộ Công Chánh và Giao Thông, VNCH.

Tôi không làm sao quên được buổi chiều hôm ấy, khi đến chào từ biệt chị Liên và chị Phương để sang Mỹ theo diện đoàn tụ gia đình, thì chị Liên đi vào trong rồi trở ra đưa cho tôi một gói nhỏ và bảo: “Hôm đi lấy cốt chú Đĩnh, chị đã tìm được di tích này trên cổ tay nó, chợt nhớ đến em nên chị giữ lại rửa sạch rồi cất cho em đây”.

Nghe vừa dứt câu, tôi đưa tay đón lấy và mở ra thì thấy tấm lắc bằng bạc mà ngày xưa anh vẫn đeo trên tay, nhìn 3 chữ “Bùi Quốc Đĩnh” trên tấm lắc, tôi đã nấc lên nghẹn ngào, nước mắt từ đâu thi nhau tuôn như xối, tay cầm kỷ vật của người yêu mà tim như đang xé ra từng mảnh, từng mảnh vụn ...

Và thế là cuốn phim dĩ vãng lần lượt quay về trong tôi...

Khi tiếng chuông tan học reo vang ngoài cửa lớp thì cả ba chúng tôi vội vã thu xếp sách tập rồi kéo nhau xuống bãi để xe dựng lấy xe ra

về. Cũng như mọi khi, ba đưa đạp từ từ ra cổng trường, bất thành linh bạn Xuân dừng xe lại, thế là tôi và nhỏ Hạ cũng thảng xe dừng theo, chưa biết có sự thì chợt thấy có hai quân nhân đang đứng ngay trước cổng trường chuyện trò với bạn Xuân, khi thấy tôi với nhỏ Hạ nhìn thì hai quân nhân gật đầu chào. Xuân giới thiệu, đây là anh mình mới về phép. Tụi này gật đầu chào lại và đứng xa xa chờ bạn Xuân nói chuyện xong mới kéo nhau ra về.

Qua hôm sau, khi vừa vào lớp, bạn Xuân đã kè tai tôi thềm thì “Ê Thu, có người để ý bạn rồi đó!”, tôi nghe là nghe vậy chứ nào dám tò mò.

Chiều lại, cũng như mọi hôm, ba đưa lái xe của mình rồi thả đạp ra cổng thì lại thấy quân nhân hôm qua đang ngồi trên yên xe vélo đợi đầy từ bao giờ, nhưng không có người anh của Xuân. Thấy Xuân dừng xe nói chuyện thì hai đứa tụi này cũng ngừng lại đứng chờ. Chợt Xuân quay sang nói: “Tụi mình đi uống nước mía đi, anh Đĩnh mời đó”. Tôi quay sang nhìn nhỏ Hạ hỏi ý thì nó gật đầu, thế là bộ ba tụi này đạp xe lẻo đẻo theo một quân nhân với cặp lon Chuẩn Úy trên vai áo.

Khi ngồi vào quán, Xuân nhanh nhẩu giới thiệu: “Đây là anh Đĩnh, sĩ quan Công Binh, còn đây là bạn Hạ, bạn Thu, bộ ba tụi này là Ba Chàng Ngự Lâm Pháo Thủ của Nhị A đó”.

Anh Đĩnh bật cười và trêu: “Vậy là các cô quậy lắm phải không?”, trong khi Xuân và Hạ tíu tít trò chuyện với anh, thì tôi cứ cầm cái thìa quậy quậy ly nước mía cho đỡ ngượng vì có cảm giác đang có người chăm chú nhìn mình.

Vài hôm sau đó, bất ngờ nhận được một lá thư của anh được gửi từ đơn vị về, bên trong là hai tờ pelure xanh mỏng chỉ chít những chữ là chữ, anh viết chữ thật đẹp, không nắn nót nhưng dững mãnh, tỏ rõ tính khí hào hùng của đáng nam nhi.

Thư đi thư lại, càng ngày chúng tôi càng hiểu nhau hơn, và tình yêu đã bắt đầu nở hoa từ đấy...

Sau thời gian quen biết và tìm hiểu nhau, anh chở người chị lớn đến nhà thăm Mẹ tôi và xin phép cho tôi đến thăm nhà anh ở cuối đường Hai Bà Trưng ngay dốc cầu Kiệu.

Hai chị của anh rất dễ mến và tỏ ra rất thân thiện cho dù chỉ mới gặp nhau vài ba lần, và ngỏ ý tác hợp hai chúng tôi cho nhà có tiếng trẻ con.

Sau đó ít lâu, anh có đưa chị của anh đến nhà gặp Mẹ tôi để bàn chuyện lâu dài cho chúng tôi thì Má tôi nói vì Ba tôi đang bị ở tù nên bà chưa dám quyết định mà phải chờ ông về.

Mùa thi năm đó khi tôi chuẩn bị đi thi thì anh xin về phép để chở tôi đi thi với lý do là trường thi (Gia Long) quá xa nhà. Thế là sáng sớm hôm đó anh đến nhà và đưa tôi đi thi, đến trưa, khi tạm chờ vào phần thi kế tiếp, anh đã chở tôi đi ăn ở cái quán phở gần đây để tiện quay trở lại phòng thi cho kịp giờ.

Hôm đó, tôi đã hoàn thành bài thi văn thật nhanh và dễ dàng, đến chiều thi toán, tôi cũng làm xong bài thi khá sớm, nên ra về trước thiên hạ.

Trên đường về, hai chúng tôi hoan hỉ chuyện trò cười đùa vui vẻ vì tôi đã làm bài thi tốt và có lẽ cũng vì hai đứa được ở bên nhau suốt cả một ngày hôm đó!!!

Khi vừa đến ngõ hẻm vô nhà, tôi thấy có khá nhiều người tụ tập trước nhà, thì cũng vừa lúc ấy có một chị hàng xóm nhìn thấy tôi nên mừng rỡ nói to: “Ba em đã được thả về nhà rồi”.

Vừa nghe xong, tôi nhảy đại từ sau bagage xe vélo xuống và chạy bay vô nhà mừng rỡ chào Ba sau 3 năm xa cách.

Lúc đó tôi hoàn toàn quên mất là anh đang còn đứng ngoài sân, thì may làm sao, Má tôi nhìn thấy nên dẫn anh vô nhà giới thiệu với Ba tôi. Nhưng khi vừa giới thiệu anh là Sĩ Quan hiện đang đóng quân ở Cát Lái thì Ba tôi sa sầm nét mặt và quay đi không thèm nhìn và đáp lại câu chào hỏi của anh.

Lúc đó tôi cứ như trời trồng, không biết ăn nói làm sao nên kéo anh ra ngoài sân và bảo anh đi về nghỉ ngơi cho khỏe và ngày mai tôi sẽ tự đạp xe đi thi, chứ anh khỏi đến đưa đón tôi nữa vì tôi đã biết đường đi rồi.

Tối hôm đó, sau khi cơm nước xong, tôi ngồi vào bàn mở bài vở ra để dò lại cho buổi thi kế tiếp thì nghe tiếng Ba Má tôi đang cãi nhau trong phòng, ban đầu nói nhỏ nhỏ, nhưng sau thì bắt đầu lớn tiếng mà tôi nghe lập đi lập lại nhiều lần câu Ba tôi nói: “Tại sao bà cho nó quen với cái thằng lính đó, tôi không bao giờ chấp nhận loại đó vào trong nhà này đâu. Bà nghe tôi nói chưa, từ nay cấm tiệt không cho nó đến đây nữa, nghe chưa?”

Và những lời cay nghiệt của Ba tôi dành cho anh càng lúc càng cay cú hơn “bà quên là lũ Việt gian chúng nó đã cướp mất một cái chân của tôi từ năm tôi mới hai mươi tám tuổi à; rồi 3 năm nay chúng đã bỏ tù tôi sau mấy tháng tra khảo đánh đập thì làm sao tôi quên có thể chấp nhận cái thằng lính đó vô nhà này!”

Ngồi ở phòng học, tôi thấy dường như tất cả trời đất đang quay cuồng trước mặt, tôi choáng váng chao đảo... thế là bao nhiêu mộng ước đã sụp đổ!

Qua hôm sau, đến trường Gia Long để thi nốt những môn còn lại, nhưng suốt giờ thi, khi mọi người say sưa múa bút trên giấy thi thì tôi ngồi trơ như đá không viết nên một chữ nào... thế là cái bằng Tú Tài mơ ước của tôi và của cả anh, không bao giờ đến với tôi và anh nữa!

Vài hôm sau, bạn Xuân đạp xe đến nhà nói nhỏ: “Mi làm gì mà mấy hôm nay anh Đĩnh buồn dữ vậy?” Tôi nghe mà cứ như muối xát trong lòng, nhưng đâu dám thở than chuyện gia đình cho bạn nghe.

Khoảng một tháng sau, khi tôi đang ngồi trong nhà ăn cơm cùng gia đình, thì có con bé hàng xóm chạy vào nói: “Chị Thu ơi, có anh Đĩnh đang ở bên nhà em nói muốn gặp chị”. Tôi chưa kịp lên tiếng thì Ba tôi nạt con bé “Không tìm kiếm gặp gỡ gì hết, đi ra”. Thế là con bé hoảng hồn chạy đi và có lẽ anh cũng đã bỏ về luôn vì sau đó tôi lên ra tìm thì không còn thấy bóng dáng anh đâu nữa.

Và cũng từ đó, anh cũng chẳng còn viết thư cho tôi làm cho tôi càng lo âu, bần khoản, ray rứt vì không biết lý do, vì anh giận tôi hay đã có một bàn tay bí mật nào đó đã chặn nên thư không đến tay tôi!!!

Bên cạnh đó vì tôi không còn đi học nên ít lui tới với Xuân và Hạ nên cũng không biết tin tức chi về anh, cũng như Ba tôi cấm tôi ra khỏi nhà nên chúng tôi hoàn toàn bất liên lạc với nhau ...

Cho đến một ngày kia, một buổi chiều cuối năm khi tôi đang loay hoay với mấy lọ mứt Tết thì Xuân đạp xe đến nhà, kéo tay tôi ra sân thì thắm:

- Anh Đình chết rồi!

Tôi trợn mắt nạt – nói tầm xàm xui xẻo không hà.

Xuân nói qua nước mắt: “Chết rồi, ông lính về báo mà, chị Liên nói như vậy và dặn mi sáng mai đến nhà để đi với hai chị lên nhà quán Bệnh Viện Cộng Hòa đó”.

Một lần nữa, tôi thấy như trời đất đang đổ sụp dưới chân và nước mắt từ đâu cứ thi nhau tuôn mặc dù cố cầm lại vì sợ Ba tôi biết thì càng thêm rắc rối...

Đó là ngày 20 tháng Chạp năm Canh Tý

...

*Ngàn Thu Áo Tím Anh ơi,
Anh đi đi mãi, xa rồi nghìn năm
Còn đâu ngày ấy xa xăm
Trăng thề soi bóng, sắt cầm hòa đôi
Xa nhau cách một khung trời,
Nợ tình này sẽ trọn đời cuu mang
Yêu nhau chưa vẹn cung đàn
Duyên tơ lữ nhịp muôn vàn đón đau ...*

Thu Hoa Nguyễn

*Kính chúc quý Thầy Cô, quý Ái Hữu
Tiền Bối, cùng quý Ái Hữu và Thân
Hữu một năm mới Nhâm Dần An
Khang, Thịnh Vượng và Hạnh Phúc.*

Anh Thương Em Khi Ngủ

Xuân Diệu

*Anh thương em khi ngủ
Phong thái rất hồn nhiên.
Em ngủ như trẻ nhỏ
Ngon say một giấc liền.*

*Tay em thả xuôi xuôi
Như bơi vào cõi mộng
Mắt em khép dài dài
Dưới trán em lông lộng.*

*Em nằm in trẻ nhỏ
Trong chiếc võng yêu thương
Anh dệt giấc khắp chỗ
Trong phòng, quanh quất giường.*

*Anh thức nhìn em ngủ,
Anh canh giấc cho em;
Anh lắng nghe nhịp thở
Ngực em điều xuống lên.*

*Trở mình, tay ấp má
Anh thương em dáng người
Tin cậy vào cuộc sống,
Tin ở anh trong đời.*

*Sau một ngày đây việc
Chúc em tôi giấc lành!
Anh vô cùng sung sướng
Nếu em mơ thấy anh.*